

[Ole Henriksen]

nogle af de alvorlige problemer, som arbejdsløshedssituationen giver i øjeblikket.

Det første punkt i forslaget drejer sig om at få formidlingen tilbage. Her vil jeg sige, at vi fra SFs side ikke mener, at formidlingen skal 100 pct. tilbage eller ligge 100 pct. i fagbevægelsen. Vi vil gerne tilbage til en situation, hvor der er en kombination med en offentlig arbejdsformidling, men det, der i første omgang er det vigtigste, er, at fagbevægelsen og A-kasserne får ret til at foretage arbejdsformidling. Det er sådan set den principielle betragtning.

Jeg synes også, det er værd at nævne i denne forbindelse, at det måske nok så meget er arbejdsformidlingsloven, vi skal kigge på, for det er jo et spørgsmål om, hvilke regler A-kasserne og fagbevægelsen skal sidde og forvalte. Vi er utilfredse med en lang række ting i formidlingsloven, som vi gerne vil have rettet. Vi ser altså positivt på, at også fagbevægelsen får adgang til at formidle på lige fod med arbejdsformidlingskontorerne.

Med hensyn til 26 ugers reglen, som mange nu falder for ved udløbet af 4 års perioden, er det jo bedrøveligt at høre, at arbejdsministeren ikke er indstillet på at forlænge denne 4 års regel til at gælde 5 år eller dispensere, således at perioden bliver 5 år, men overlader titusinder af arbejdsløse til bistandskontoret, hvor vi notorisk ved, at de ikke vil få den samme økonomiske hjælp, som en arbejdsløshedsunderstøttelse udgør.

Med hensyn til den kompetencegivende uddannelse er vi enige i, at man skal kunne gå på efteruddannelseskurser og til omskoling og få denne kompetencegivende uddannelse, men jeg bemærkede dog, at arbejdsministeren ikke var enig i, at det skulle være med understøttelsen som baggrund, for, som arbejdsministeren sagde, så kommer der en forvriddning i forhold til de andre uddannelsessøgende. Vi mener ikke, man kan drage en sådan sammenligning. Vi vil i hvert fald ikke acceptere, at man begynder at sammenligne uddannelsen for de unge med uddannelsen for dem, der er på arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi er tilhængere af, at man får de unges uddannelsesstøtte op og dermed kommer af med den forvriddning; det kan ikke nytte noget, at vi sænker de andre til et lavere niveau for at undgå en forvriddning.

Vedrørende det generelle spørgsmål om de 60-67-årige vil vi sige, at det er forslag, som

vi selv har fremført, og vi vil gerne støtte forslaget. Vi ser det i lyset af ungdomsarbejdsløsheden, idet vi gerne vil tage trykket af kedelen ved at bede de ældre, som frivilligt ønsker at afgang fra arbejdsmarkedet, om at gå over på understøttelse i resten af tiden, således at der bliver en blød overgang til den egentlige pensionsalder. Vi er enige heri. Vi vil også afvente arbejdsministerens udspil, men vi er altså betænkelige ved, at arbejdsministeren allerede nu har sagt, at der er ting i det foreliggende forslag, som ikke kan tilgodeses. Nu ved arbejdsministeren, hvor SF står principielt, og det vil vi også give udtryk for ved udvalgsbehandlingen.

Bolvig (RV):

Ministeren har ret i, at de langtidslediges problemer er alvorlige. Han sagde, det var vort mest alvorlige problem overhovedet, og deri er jeg enig med ministeren. Jeg er også sikker på, at ministeren er enig med mig, hvis jeg føjer de ungdomsledige til. Det er vel vores to alvorligste problemer. Desværre står de jo lidt i modsætning til hinanden, for hvis vi får virkelig succes i vores bestræbelser for at hjælpe de ungdomsledige, så vil det på mange måder gå ud over de noget ældre, og det er normalt dem, der er langtidsledige.

Det af kommunisterne fremsatte forslag til folketingsbeslutning indebærer efter det radikale venstres opfattelse meget godt. Intentionerne er rigtige. Det indebærer noget unødvendigt og overflødigt, som ministeren var inde på, og endelig indeholder det noget forkert.

Arbejdsformidlingen bør styrkes, deri er de radikale helt enige med kommunisterne. Vi gjorde noget ved augustforliget, bl. a. fordi vi øgede antallet af medarbejdere inden for arbejdsformidlingen med 128. Det må være vigtigt for arbejdsformidlingen, at den får mulighed for at foretage en opsøgende virksomhed, således at man får et langt bedre samvirke mellem de enkelte arbejdspladser og arbejdsformidlingen. Her tror jeg nok vi må erkende, at selv den stigning i personalet inden for arbejdsformidlingen, som augustforliget gav mulighed for, langtfra er nok, idet arbejdsformidlingen er designet i en højkonjunkturtid og ikke rigtig er egnet til at klare de meget store problemer, vi står over